

The background of the cover is a close-up photograph of several gingerbread cookies. The cookies are dark brown and decorated with white icing. One cookie is heart-shaped with a scalloped border and a central floral design. Another is star-shaped with a border of small dots and a central diamond shape. A third is leaf-shaped with a border of dots and a central vein. The cookies are scattered on a light-colored surface with some gold glitter dust.

BRÁZDA

časopis nepomucenských alumnů

1/2023–2024

BRÁZDA 1/2023-2024

Ze srdce děkujeme všem, kteří jakýmkoliv způsobem podporují naši kolej a pamatují na ni a na její obyvatele ve svých modlitbách!

Velký dík patří také všem, kteří finančně podporují vydávání tohoto časopisu, zvláště paní Radmile Kolencové.

Přejeme Vám požehnané a radostné Vánoce a vstup do nového roku s nadějí a odvahou!

Finančně lze přispět na vydávání časopisu také převodem na účet koleje v CZK nebo EUR

CZK: 7316032/0800

IBAN: CZ34 0800 0000 0000 0731 6032

EUR: 7339322/0800

IBAN: CZ34 0800 0000 0000 0733 9322

Do poznámky, prosím, napište: BRÁZDA

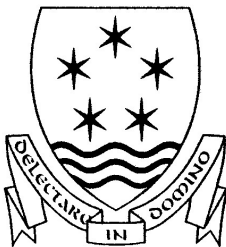

Foto na titulní straně: P. Petr Soukal

OBSAH

Úvodník	Vojtěch Kolář	4
Kolejní deník	Ondřej Šimer	5
Aktuální seznam alumnů Nepomucena	redakce	8
To nejlepší z nepomucenské kuchyně	Sr. Vojtěcha Fialová	9
Taro se žlutou omáčkou	P. Fred Kamagou Bonde	11
K čemu je nám univerzita?	P. Tomáš Roule	14
Teologie jako vyprávění	P. Petr Soukal	17
Trapistické pivo	Jaroslav Šnajdr	19
Slavia v Římě	P. Miloš Kolovratník	22
Z deníku venkovského administrátora	P. Josef Bláha	25
Vtípek	Petr Vršinský, Vojtěch Kolář	28

Brázda: Časopis nepomucenských alumnů
Redaktor: Vojtěch Kolář
Fotografie: P. Petr Soukal a autoři příspěvků
Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři
Adresa: Pontificio Collegio Nepomuceno
Via Concordia, 1
00183 Roma
Tel.: 0039-06-772 657 1
e-mail: brazda.nepomucenum@gmail.com

Datum vydání: 21. 12. 2023

ÚVODNÍK

ážení přátelé!

Adventní bohoslužebná čtení nám pomáhají těšit se na příchod Mesiáše a jeho království. V italském překladu 25. kapitola proroka Izaiáše slibuje, že setkání s Pánem na konci času bude vypadat jako banchetto čili hostina: „Hospodin zástupů uspořádá pro všechny národy na této hoře hostinu tučných jídel, hostinu vyzrálých vín“ na oslavu toho, že zničil smrt a setřel slzy z každé tváře. Spokojení stolovníci na této hostině řeknou: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho a zachránil nás!“ (Iz 25,6-9).

Až budete o svátcích společně se svými blízkými zasedat ke slavnostně prostřené tabuli nebo uctíte své přátele nějakým vzácnějším nápojem, zkuste si představit, že vaše radostné spolubytí při dobrém jídle a pití může být předobrazem oné věčné hostiny, kde se Pán opáše, posadí své otroky ke stolu, přistoupí a bude je obsluhovat (Lk 12,37). Těšme se!

I my v Nepomucenu často a rádi slavnostně stolujeme. Proto v tomto čísle Brázdy (kromě obvyklých rubrik jako je Kolejný deník a Deník venkovského administrátora) chceme vzdát hold autorce vánočních perníčků na titulní straně, která pečuje o to, aby na našich stolech byly samé dobré věci, a představíme její novou knihu kuchařských receptů. Dozvíme se jak se připravuje a jí kamerunské taro se žlutou omáčkou. Ochutíme to několika moudrými myšlenkami kardinála Newmana se špetkou patrologie a celé to zapijeme dobrým trapistickým pivem.

Děkuji všem, kteří nejrůznějším způsobem podporují vydávání Brázdy i celou naši kolej. Prosím, zachovejte nám přízeň, nezapomínejte se za nás modlit a hezky si odpočiňte při čtení následujících stran!

Vojtěch Kolář

KOLEJNÍ DENÍK

ilí čtenáři, letošní rok jsme jako obvykle zahájili exerciciemi. Ty se letos poprvé konaly v městečku San Polo dei Cavalieri. Vynikající zázemí nám poskytly sestry sv. Jana Křtitele a přednášek se ujal otec Jan Szkandera. Téma se neslo v duchu oblékání Boží zbroje (viz Ef 6).

Jako jediný letošní nováček jsem však přiletěl kvůli italskému jazyku o něco dříve a využil pohostinství římské farnosti Santa Maria Regina Mundi. Dovolte tedy, abych se nejprve krátce představil. Mé jméno je

Ondřej Šimer (na snímku ze sluncem zalitých zářijových exercicií jsem druhý zleva). Pocházím z pražské farnosti v Holešovicích a je mi 24 let. Mezi mé zájmy patří především hudba (rád si zahraji na klavír, trubku a varhany), programování webovek a občasná návštěva restauračních

zařízení, kde mám možnost poznávat zajímavé lidi a vycházet ze své komfortní zóny. V Římě mě kromě příležitosti zdokonalovat jazykové dovednosti v angličtině a italštině mile překvapila i možnost popovídat si s některými našimi africkými spolubratry francouzsky.

Ale zpět k našemu deníku. 28. září jsme slavili českou mši sv. v bazilice svatého Petra. Hlavním celebrantem byl biskup Martin David a liturgii doprovodil novojičínský sbor Ondrášek. Slavnost zakončilo pohoštění v poutním domě Velehrad.

22. října všechny české obyvatele koleje přivítala krásná Perugia, kam jsme se vypravili na podzimní výlet. Prohlédli jsme si místní katedrálu, pokochali se výhledem z Torre degli Sciri a slavili mši sv. v úchvatné bazilice San Pietro. Několik odvážlivců sestoupilo i do podzemí.

Letos se s námi na tento výlet vydal také biskup Zdenek Wasserbauer, který se v Římě účastnil synodálního shromáždění. V otevřené diskuzi nám trochu blíže představil fungování synody. Zdůraznil příjemnou atmosféru společenství a úzkou provázanost celé práce s modlitbou. Také my jsme se v předvečer zahájení synody zúčastnili ekumenické modlitební vigilie na Svatopetrském náměstí.

Na Dušičky jsme se vydali do katakomb sv. Priscily. Vstup do nich se nachází na prastaré konzulární silnici Via Salaria, kdysi sloužící k transportu soli. Dnes patří k rušným dopravním tepnám, jak jsme se přesvědčili při hledání parkovacích míst. K listopadu v naší koleji také neodmyslitelně patří slavnost sv. Karla Boromejského, při které jsme našim sestřičkám poděkovali za láskyplnou a pečlivou službu.

Podzimní rekolekci pro nás měla sestra Anna Mátiková FSP, doktorka na Papežském biblickém institutu v Římě. Tři večery nám přijel zpříjemnit Jan Uhlíř, farář z Pardubic, který s námi sdílel své pastorační zkušenosti. Z nabitého listopadového programu stojí za zmínku ještě návštěva kněze a psychologa Jakuba Žákavce. Se svým týmem nám poskytl podněty ke zlepšení našeho soužití. Slavnost Ježíše Krista Krále pak několik z nás strávilo výšlapem na Monte Viglio.

Začátek prosince tradičně patřil mikulášské besídce. Bohoslovci zahráli své setkání v Nepomucenu za 50 let. Zápletka se točila kolem přípravy formace pro jediného bohoslovce. Čeští kněží si připravili představení „Nadšení nebo vyhořelí“ a vtipně ztvárnili kontrasty našeho všedního života. Indičtí kněží zazpívali zbožnou píseň a spolubratři z Kamerunu přednesli básně. Představení nás potěšili stínohrou „Děkujeme“, v níž vyjádřili vděčnost všem členům naší komunity i spolupracovníkům. Všem čtenářům přeji v novém roce mnoho štěstí a zajímavých zážitků. Na ty naše se můžete těšit v dalších číslech Brázdy. **Ondřej Šimer**

AKTUÁLNÍ SEZNAM ČESKÝCH STUDENTŮ V NEPOMUCENU

- Jan Hála**, Arcidiecéze pražská, teologie, 3. ročník
Ondřej Šimer, Arcidiecéze pražská, studijní program Johannes
Antonín Uhlíř, Arcidiecéze olomoucká, teologie, 2. ročník
Petr Vršinský, Diecéze brněnská, teologie, 2. ročník
Lukáš Houška, Diecéze českobudějovická, teologie, 3. ročník
Tomáš Moučka, Diecéze královéhradecká, teologie, 2. ročník
Vojtěch Kolář, Diecéze ostravsko-opavská, licenciát,
Pontificio Istituto Orientale, obor: liturgika
P. Václav Šustr, Arcidiecéze pražská, licenciát,
Pontificia Università Lateranense, obor: pastorální teologie
P. Milan Maštera, Arcidiecéze olomoucká, licenciát,
Università Pontificia Salesiana, obor: katechetika
P. Ondřej Talaš, Arcidiecéze olomoucká, licenciát,
Pontificio Ateneo Sant'Anselmo, obor: liturgika, liturg. hudba
P. Roman Dvořák, Diecéze českobudějovická, licenciát,
Pontificia Università Lateranense, obor: kanonické právo
P. Petr Soukal, Diecéze královéhradecká, doktorát,
Pontificia Università Gregoriana, obor: dogmatická teologie
P. Miloš Kolovratník, Diecéze královéhradecká, ospite,
Pontificio Ateneo Sant'Anselmo, obor: liturgika
P. Michal Krenželok, Diecéze ostravsko-opavská, licenciát,
Istituto Patristico Augustinianum, obor: patristika

TO NEJLEPŠÍ Z NEPOMUCENSKÉ KUCHYNĚ

ezi kuchařskými knihami mám jednu, kterou jsem dostala už dávno. Jmenuje se „V kuchyni se sestrou Germanou“. Několik receptů jsem z ní vařila a vždy jsem si říkala, jak by bylo hezké, kdybych i já jednou vydala svoji kuchařku. Připadalo mně to jako nesplnitelný sen, ale ten se najednou stal skutečností.

Děkuji všem, kteří se na vydání knihy podíleli. Původně jsem měla v plánu jen sepsat recepty pro své přátele, a že z toho nakonec vyjde tak pěkná kniha, jsem vůbec netušila.

O kuchařku je docela zájem, ale byla bych ráda, kdyby podle ní šikovné kuchařky a kuchaři také vařili, a nebyla jen další knihou, na kterou sedá prach.

Dělím se v ní s vámi o recepty, které často nebo občas vaříme v Nepomucenu. Postup vaření

tu není popsáný do posledního detailu. Někteří mi to popravdě vytýkají. Ale já jednak nemám dlouhé recepty ráda, a navíc už asi nejsem schopná vcítit se do role začínajících kuchařek. Většinu slaných jídel vařím „od oka“ pro zhruba 50 osob, a proto je pro mě dost náročné vypracovat přesný recept pro čtyři osoby. Ale většina jídel je známá a přesnější informace je možné dohledat i na internetu.

Některé recepty jsem pojala spíše jako inspiraci, co je možné uvařit, a je u nich možná i větší variabilita v množství surovin. Jen u receptů na pečení (jako chléb, koblihy) bych doporučila držet se receptu co nejpřesněji. Vyplatí se to.

Pro mě tato kniha není jen o receptech, ale i o příběhu nepomucenské kuchyně. Je místem, kterým prochází a kde se setkává mnoho lidí. A věřím, že i všem těmto lidem bude tato kuchařka připomínkou chvil strávených v Nepomucenu.

Na závěr se s vámi podělím ještě o svou motivaci k práci a službě. Někdy slyším nářky, jako by naše sestry byly jen služky a služebné práce, které v komunitě vykonávají, jakési nutné zlo. Ale my se snažíme tyto věci dělat tak, abychom tu vytvářely atmosféru domova a přijetí. A ti, kteří k nám přicházejí, to cítí a většinou oceňují.

Vaření je jistě náročné nejen fyzicky a pro někoho to může být marná práce bez konce. Člověk půl dne vaří, a za pár minut je všechno pryč. Ale to neznamená, že by mi nepřinášelo radost.

Při vaření mě často napadají slova, která má na náhrobku pan kardinál Špidlík: Všechno, co žijeme s láskou, přechází s Kristem do vzkříšení. Věčnost vytváří vztahy.

Sr. Vojtěcha Fialová

TARO SE ŽLUTOU OMÁČKOU JE VÍC NEŽ DOBRÉ JÍDLO

oufám, že nezklamu ty, kdo čekali spíš ukázkou z kuchařky naší milé sestry Vojtěchy. Ale rád bych vám představil typické jídlo kultury Bamiléké v Kamerunu a vyprávěl vám o tom, že pro nás Afričany není důležitý jen postup, jak se pokrmy připravují, ale také jejich hluboká symbolika.

Jako všude ve staré Africe, ani mezi národy Bamiléké neexistuje nic profánního. Vše má svůj účel. Vše je náboženské. I jídlo je skutečným rituálem, co se týče jeho přípravy i přísad, vše je plné symbolické síly.

Jíte-li taro se žlutou omáčkou, není to pouhá biologická nutnost nasytit se či touha pochutnat si. Jde o víc než o samo jídlo, jde o rozklíčování symbolů a proniknutí do jejich tajemství.

Taro se žlutou omáčkou popisuje vznik vesmíru a předává poselství, které přesahuje čistě materiální sféru. Pokrm při podávání připomíná vejce. Drcené taro představuje vaječný bílek a žlutá omáčka uprostřed symbolizuje vaječný žloutek. Symbolizuje tak prapůvodní, kosmické vejce obsahující zárodek celého vesmíru. Žlutá omáčka nepřetékající důlek vytvarovaný v kaši z taro obsahuje hovězí dršťky, rejnočí maso a 12 druhů koření, čímž naznačuje existenci chaosu, který předcházela stvoření světa a latentně obsahoval všechny suroviny, které byly při stvoření použity. Jaké jsou tedy hlavní ingredience přítomné v tomto

vesmírném vejci?

1) Kamenná soda: Speciální minerální sůl, která má svůj původ v zemi, ale při přípravě žluté omáčky slouží k emulzifikaci palmového oleje a vody. Soda symbolizuje inteligenci a intuici, olej a vývar vyjadřují spojení ohně a vody, jež dává všem bytostem chuť žít.

2) Hovězí dršťky: Vůl je symbolem klidu, mírumilovné síly a práce. Dršťky pocházejí z žaludku, který je i u lidí sídlem emocí, a také žlutá barva omáčky symbolizuje emocionální prvek přítomný při stvoření.

3) Rejnočí maso: Paryba elegantně se vznášející v oceánských vodách symbolizuje svobodu, užitečnost a moudrost.

4) Celá pálivá paprička vhozená do žluté omáčky, z níž si strážník může ukusovat dle libosti, představuje radost a krásu.

5) A nakonec barvy: Bílošedá barva kaše z drceného taro je spojována se stabilitou, loajalitou, věrností. Je to zároveň barva popela, požářiště a věčného koloběhu energie v přírodě. Zato žlutá barva omáčky je barvou transcendence. Symbolizuje vnitřní jas, osvětlení a prozření.

Taro se žlutou omáčkou se podává spíše vlažné než horké nebo studené, aby i tím vyjadřovalo rovnováhu prvků v přírodě.

Zvláštností taro se žlutou omáčkou je, že se jí výhradně rukama. Prsty připravené ke konzumaci, tj. ideálně natažené ukazovák a prostředník s palcem, prsteníčkem a malíčkem ohnutými, připomínají gesto požehnání a slouží ke „smísení živlů“. Národy Bamiléké věří, že vesmír se skládá ze čtyř prvků: země, vody, ohně a vzduchu. Při pojídání taro pak prsty jako by narušovaly symetrii prapůvodního kosmického vejce tím,

že krouživými pohyby narušují důlek v kaši a nechávají z něj přetékat žlutou omáčku. Krouživé pohyby dvou prstů ve žluté omáčce potom připomínají řemeslo hrnčíře, když mísí kapalnou a pevnou složku pokrmu a hnětenou hmotu přenášejí k ústům, aby z nich mohla přijmout božský dech. Ústa symbolizují tvůrčí sílu zvuku, a zároveň jsou při jídle kulatá čili tvoří kruh, znamení jednoty.

Kulatý je i hrnčířův kruh a mnohé národy si představují Boha jako prvního hrnčíře, řemeslníka, který z hlíny stvořil člověka a oživil jej svým dechem. Kaše z taro je jako hlína, z níž jsme stvořeni, a když ji jíme, opakujeme Hrnčířovo gesto, jež je počátkem naší nekonečnosti.

Každý sice může jíst taro se žlutou omáčkou, jak chce (dokonce snad i lžičkou!), ale sami vidíte, že existují dobré důvody proč respektovat pravidla jeho přípravy a konzumace, tak jak nám je předali předkové. Až někdy narazíte na kamerunskou restauraci, budete vědět jak na to. Dobrou chuť!

P. Fred Emmanuel Kamagou Bonde

K ČEMU JE NÁM UNIVERZITA?

ěnit se znamená žít; být dokonalý znamená měnit se často.“ Tato slova napsal Angličan John Henry Newman (1801–1890) považovaný za nejvýznamnějšího anglicky píšícího teologa 19. století, který svým životem a dílem inspiroval v intelektuálním životě i víře mimo jiné i tři světoznámé

anglické autory: G. K. Chestertona, C. S. Lewise a J. R. R. Tolkiena.

Změn a proměn prožil Newman ve svém životě více než dost a dorostl (také) díky tomu ke svatosti. První polovinu svého života prožil jako anglikán, druhou jako katolík. Byl to kněz, oblíbený univerzitní kazatel, spisovatel a brilantní teolog. Následkem své odhodlanosti podřídit se poznání pravdě za každou cenu zažil mnohá nepochopení od méně osvěcených anglikánů i katolíků. To byl třeba případ jeho učení o vývoji křesťanské nauky, která se podle něj nepředává od Kristových dob jako jeden neměnný balík, ale vyvíjí se, tak jak nás Duch Boží postupně uvádí do veškeré pravdy. Myšlenka, která je pro nás dnes téměř samozřejmá, mu přinesla mnoho nepříjetí mezi jeho současníky. Jako pečeť jeho postoje a nauky jej papež Lev XIII. jmenoval kardinálem a choval k němu zvláštní úctu, nazýval ho „můj kardinál“. V říjnu 2019 byl J. H. Newman prohlášen papežem Františkem za svatého. Zaznívají úvahy o tom, že by mohl být prohlášen i učitelem církve, jehož titul by zněl *Doctor amicitiae* (Učitel přátelství), mimo jiné s ohledem na bezmála 21 000 dopisů, které za svého života napsal. S bohoslovci jsme se celý podzim věnovali jeho spiritualitě v „punktech“ (tj. bodech k rozjímání), neboť tento světec je dodnes velmi aktuální.

Sv. John Henry Newman se celý život pohyboval v univerzitním prostředí, věnoval se aktivně vzdělání a formaci studentů. Irští biskupové jej v roce 1854 pozvali do Dublinu, aby ho jmenovali rektorem tamní

první katolické univerzity. Newman univerzitě věnoval mnoho energie. Usiloval udržet pohromadě v rámci jedné instituce akademické bádání a publikování, svobodné od případné cenzury církevních autorit, a zároveň bezpečný prostor, kde je učení katolické církve s úctou rozvíjeno a předkládáno mladé katolické inteligenci. Jak aktuální téma, jehož se bolestně dotýkáme i dnes! Odpor, na který Newman v Dublinu narazil, ho nakonec přiměl k rezignaci na funkci rektora a k návratu do Anglie. Dodnes aktuálním plodem jeho dublinského období je série přednášek nazvaná *The Idea of a University*. Představil v nich ideál vzdělaného kulturního člověka, o jehož formaci má usilovat katolická univerzita. Dnes je zřejmé, že tento ideál ztělesňoval především Newman sám ve své osobě. Věříme, že také čtenáře Brázdy povzbudí, když jim krátce představíme, jak světec uvažoval o smyslu univerzitního vzdělání.

„Proč studuješ na univerzitě?“ „Abych se mohl stát lékařem, právníkem, knězem atd.“, odpoví lidé obvykle. „To je málo“, říká Newman. Univerzita má člověka ještě navíc formovat, nejen zásobit informacemi a dovednostmi. Univerzita nemá sloužit především k přípravě odborníků schopných vykonávat určitou činnost, ani k výchově specialistů schopných pěstovat vědecký výzkum v určitém oboru, ale musí usilovat o intelektuální růst člověka, o dozrávání jeho schopnosti uvažovat a posuzovat, o rozvoj inteligence až k dosažení dokonalosti, která není omezena na jedinou oblast zkoumání nebo činnosti. (Opakem tohoto ideálu je tzv. *Fachidiot*, člověk oborově zaslepený, s rozhledem omezeným jen na svůj obor, se sníženou sociální inteligencí. O svém oboru toho tolik ví, ale obecně je nepoužitelný.) Cílem univerzitního vzdělání, je podle Newmana formace vzdělaného člověka s rozhledem.

Vzdělání potom neznamená stav člověka, ale spíše činnost kultivující mysl, která ji přivádí do stavu plného rozvoje. Má „mysl rozšiřovat“. Newman jde dokonce tak daleko, že dává přednost univerzitě, kde by se nekonal zkoušky, ale kde by studenti žili společně, před univerzitou, kde se studenti potkávají jen na přednáškách a zkouškách. Sebe-rozvoj, který člověk realizuje ve vztahu s druhými lidmi, je vždy lepší než vzdělání, které se snaží studenta pouze naplnit pojmy.

Podle Newmana mezi cíle univerzitního vzdělávání musí patřit především získání stále větší přesnosti v myšlení. Vybavuji si, jak kardinál Miloslav Vlk s ohledem na život ve společnosti říkal, že dnešní doba nutně vyžaduje učit lidi myslet a že je tomu má učit také církev. I po sto letech je Newman aktuální! To by byl jeden z newmanovských prvků.

Při nedávném pohřbu knížete Karla Schwarzenberga zaznělo, že byl nejen intelektuál, ale i gentleman. To je druhý typicky newmanovský prvek, který se objevuje v jeho *Ideji univerzity*. Cílem univerzitního studia, je totiž také výchova gentlemana. Ten, kdo jím je, není jen dobře vychovaný nebo zdvořilý člověk, ale člověk intelektuálně vyspělý, vzdělaný, schopný žít a jednat ve společnosti své doby. Ženským ekvivalentem gentlemana je dáma. Když o muži řeknete, že je gentleman, znamená to, že je zdvořilý, vzdělaný a dá se mu věřit. Gentleman totiž drží své slovo; slovem, které dal, je vázán.

Newman si je dobře vědom toho, že být vzdělaným a kultivovaným člověkem není totéž jako být dobrým křesťanem. Pro zjednodušení můžeme říci, že skutečně obdivuje gentlemana, jenž má dobré vlastnosti a přispívá k blahu lidí kolem sebe. Vlastnosti gentlemana jako takové nejsou s křesťanstvím v rozporu a lze je nalézt i u světců, ale nelze je vydávat za alternativní ideál ke křesťanskému povolání ke svatosti. Vzdělaný a kulturní člověk je vždy v pokušení zaměřovat činnost a vzdělanost (tj. kultivovanost). Kultivovanost ještě nepřináší činnost, ale může v určitých případech zakrýt její nedostatek.

Položte si otázku: Jak chcete, aby si vás lidé pamatovali? Budou-li na vás vzpomínat jako na gentlemana, můžeme spolu s Newmanem říct, že pro křesťana to sice není všechno, ale vůbec to není málo. Sv. John Henry Newman v sobě organicky spojuje to, co nostalgicky obdivuji na staré dobré Anglii, a zároveň nadčasový ideál křesťanské svatosti. Ta ovšem neznamená někoho kopírovat, nýbrž hledat si svou originální cestu, pro niž mne osobně Stvořitel stvořil a vybavil. Bůh vede člověka zcela osobním způsobem, říká Newman. Mezi světci je mnoho rozdílů — v jejich schopnostech, vzdělání, věku, původu, v jejich cestě víry.

Svatost spočívá v účasti na božské přirozenosti, což však neznamená, že by člověk ztratil svou individualitu. Naopak! To právě, osobní, původní v každé lidské osobě se milostí vyjasňuje a zušlechťuje. „Bůh na tebe shlíží individuálně, ať jsi kdokoli... rozumí ti, protože tě stvořil... Zajímají ho všechny tvé starosti... vzestupy i poklesy tvých nálad“, říká Newman. Každý člověk je jedinečný a neopakovatelný; je osobou milovanou a chtěnou Bohem. V mantinelech daných věrností Kristu a církvi má jít svou osobní cestou víry.

Svatý John Henry Newmane, přimlouvej se za nás, ať se nám to s Boží pomocí podaří.

P. Tomáš Roule

TEOLOGIE JAKO VYPRÁVĚNÍ

odle klasického vysvětlení je teologie „slovem o Bohu“. Slovo je nositelem poselství. Skrze slovo komunikujeme s ostatními, ba dokonce jim – opět skrze slovo – můžeme do určité míry sdělit sami sebe. Bůh nám skrze své vlastní Slovo, které se stalo tělem, nejen vypráví o sobě, ale též nám sděluje sám sebe. Teologie je proto slovem o Slově. Teologie je na prvním místě vyprávění a jen odtud mohou vycházet další slova spekulace, dohadů a promýšlení. Počátkem je vyprávění. Konec konců ani Písmo svaté není sbírkou kánonů, ani souhrnem pravd, ve které je třeba věřit, nýbrž je sbírkou vyprávění. Je to především svědectví. Dějiny teologie – někdy tak zamotané a nepřehledně prolnuté se vším možným – nejsou vlastně ničím jiným než dějinami vyprávění o Bohu. Ten, kdo se vydá proti proudu tohoto vyprávění, může ještě po mnoha staletích rozeznat osobní příspěvky různých vypravěčů. Dovolte tedy, abych vás pozval k zaposlouchání se do příběhu, který teologie vypráví o Bohu Otci, Synu a Duchu svatém. Samozřejmě není možné vyprávět vše, co bylo v dějinách vyprávěno, ale můžeme se zaměřit zejména na ty, kteří vyprávění o Bohu obohatili o svůj vlastní příspěvek. Na přelomu našeho letopočtu apoštol Pavel pomohl církvi rozeznat, že vyprávění o Bohu, který se zjevil v Ježíši a který seslal svého Svatého Ducha, je adresováno všem lidem: židům i pohanům. Justin Mučedník ve 2. století jako první v *Dialogu s Židem Tryfónem* rozehrává paralelu mezi Evou a Pannou Marií. O století později ji rozvede Irenej z Lyonu a stane se prvním, kdo ve svém *Adversus haereses* vypráví o naší solidaritě s Adamem i Kristem: „V prvním Adamovi jsme Boha urazili tím, že jsme nedodržovali jeho přikázání, ale v druhém Adamovi jsme se smířili a stali se poslušnými až k smrti“ (V, 16, 3).

Ve stejné době vypráví Tertulián jako první o Bohu latinsky a vnáší do vyprávěných příběhů nová slova jako například: *trinitas*, *substantia* a *persona*. Je prvním, kdo se rozhodl napsat traktát o křtu a kdo vztáhl Evin titul „Matka všech živých“ na církev. Epifanius ze Salaminy jej později jako první použije pro Matku Boží. Biskup Cyprián jako první propojuje praxi křtu dětí s rozvíjející se naukou o dědičném hříchu.

Ve třetím století přichází Origenes, který jako první vypráví o tom, že Bůh je věčný, a protože Bůh je a vždycky byl Otcem, dochází jako první k závěru, že smí vyprávět o věčnosti Božího Syna. Atanáš jako první uvede do vyprávění slovo *ekonomie*, a to jako termín vhodný pro popis toho, co pro nás Kristus vykonal. Ve 4. století je svatý Řehoř Nysský prvním, kdo považoval lidskou duši za striktně nemateriální.

Otcové na synodu ve Smyrně roku 351 obohatí teologii o první oficiální prohlášení, že Svatý Duch je božskou osobou. O něco později o něm Ambrož poprvé pojednává v západní tradici. Roku 395 uvede Augustin do teologického vyprávění termín *peccatum originale*. Je také prvním, kdo věčnost vnímá nikoli v řeckém pojetí jako *aión*, ale v latinském chápání jako *aeternitas* (zatímco *aión* se vždy vztahuje k bytí něčeho a je pojmem relativním, *aeternitas* označuje absolutní trvání bez konce a změny). S trochou opatrnosti bychom mohli dodat, že jeho neznalosti řečtiny vděčíme za představu křesťanského pekla, kde tresty nejsou pedagogické a nápravné (jak vyprávěl Origenes), ale jsou tresty věčnými. Některá „poprvé“ se objevují zdánlivě pozdě. Například ve 12. století benediktin Rupert z Deutzu jako první identifikuje snoubenku z Písni písní s Pannou Marií a až ve 20. století Yves Congar vydává na Západě první traktát o Duchu svatém. Teologie 20. století vyprávění o Bohu vůbec osvěžila a upozornila na nesmírně bohatou tradici, na niž navazujeme i my, jestliže se chceme stát vypravěči dobrodružství, do něhož se Bůh pustil, když stvořil svět.

Zároveň vše, co smíme v teologii poznávat, nás vede k vědomí, že naše vyprávění nebude žádnou novinkou. Studium otevírá bezbřehé obzory tradice a – ne, nesráží – ale zve nás na kolena, abychom byli naplnění vděčností za vyprávění doléhající k našim uším. Každý, kdo slyší ono starobylé a zároveň živoucí vyprávění, je zván, aby se stal teologem, aby otevřel ústa k vyprávění o tom, kým je Bůh a kým je pro nás.

Posláním teologa není přijít s něčím novým jako první nebo vyniknout nad své předchůdce. Naopak, má s nimi žasnout: „Což nám nehořelo srdce, když nám cestou vyprávěl...?“ (Lk 24,32) P. Petr Soukal

TRAPISTICKÉ PIVO

klášterní výroba piva má za sebou mnohasetletou historii. Protože voda nebyla vždy bezpečným a zdravým nápojem, konzumovaly se často místo ní fermentované moky. Víno se proslavilo coby součást náboženských obřadů, ale v severských zemích, kde produkce révy byla omezená, to bylo především pivo, které se stalo běžným denním nápojem. A byly to právě kláštery, které již od osmého století stály u zrodu pivovarnictví v Evropě, disponovaly dostatečným kapitálem pro výstavbu pivovarů a vlastními zdroji surovin pro výrobu. Nejprve mniši vařili pouze pro svou spotřebu. Ukázalo se však, že prodej piva může být i významným zdrojem příjmů pro klášter, a tak se postupně rozvíjela také komerční produkce. V období raného středověku působilo v Evropě přes šest set klášterních pivovarů, které se staly vzorem komerčního rozvoje pivovarnictví v dalších dekadách. Právo várečné (které bylo jedním z nejdůležitějších a nejvýdělečnějších středověkých práv a které spolu s právem mílovým vymezovalo, kdo smí vyrábět a šenkovat pivo ve městech a jejich okolí) bylo v českých zemích zrušeno až v roce 1788.

Dnes jsou ve světovém měřítku nejznámějšími klášterními pivovary ty, které patří řádu trapistů. Během francouzské revoluce bylo mateřské opatství La Trappe, stejně jako všechny ostatní kláštery, konfiskováno francouzskou vládou a trapisté byli vyhnáni. V následujících letech se část trapistů usadila i v nově vzniklé Belgii, kde navázali na své tradice, mezi něž patřila i výroba piva. V pěti belgických klášterech se tak podle původních receptur vaří dodnes. Trapisté ke každému aspektu výroby, od získávání surovin až po proces vaření piva, přistupují s maximální péčí, díky níž se mnohá z jejich piv dlouhodobě považují za nejlepší na světě. Jedinečný styl každého kláštera ovlivňují též tradice regionu.

V polovině 20. století se trapistická piva stala známá po celém světě díky své kvalitě. Na pivním trhu se se zvýšenou poptávkou objevovaly nejroztodivnější značky, na slávě trapistických piv se mnoho podnikatelů snažilo přizivit, používali mnichy nebo kláštery na svých etiketách a zneužívali jejich dobrou pověst. Tento problém vyvrcholil roku 1960, když opatství Notre Dame d'Orval podalo žalobu proti lovaňskému pivovaru Veltem, aby zastavil výrobu piva „Veltem Trappist“. Belgické soudy se postavily na stranu kláštera a rozhodly, že pivo se smí nazývat „trapistickým“ jen tehdy, je-li vařeno a prodáváno mnichy, kteří jsou členy trapistického řádu. V roce 1997 pak osm opatství založilo Mezinárodní trapistickou asociaci (ITA), aby regulovala užívání označení „Autentický trapistický produkt“ (tato ochranná známka se nevztahuje pouze na pivo, ale i na celou řadu výrobků pocházejících z trapistických klášterů). Pro vaření piva platí následující pravidla:

- 1) Musí se odehrávat uvnitř zdí trapistického kláštera.
- 2) Musí být prováděno přímo mnichy nebo pod jejich dohledem.
- 3) Zisky z jeho prodeje by měly být použity pouze na udržení chodu kláštera a jeho obyvatel, přičemž jakýkoli přebytek by měl být použit na pomoc potřebným (cílem pivovaru není zisk).

Trapistické pivo je známé kvalitou svých surovin. Některé kláštery mají dokonce svůj vlastní kmen kvasinek. Tyto kvasnice kvasí při vysokých teplotách a dodávají chuti výrazné aromatické podtóny. I když se mezi sebou liší, trapistická piva jsou typicky sladová piva (čili úplný opak chmelové IPA). Barevnou škálou se pohybují od světlé přes jantarovou a tmavě hnědou až po černou a jsou popisována jako hustá, plná, sladká, karamelová, kořeněná nebo ovocná.

Mezi tradiční pivní styly belgických klášterních pivovarů patří *Dubbel*, *Tripel* a *Quadrupel*. Toto označení vychází z toho, že základním pivem byl *Enkel* („Single“), lehčí pivo s nižším obsahem alkoholu (okolo 3% ABV) určené k běžné denní konzumaci. *Dubbel* (patřící do kategorie *Brown Ales*) je zpravidla pivo červenohnědé barvy, kdežto *Tripel* (radí se mezi *Golden Ales*) mívá barvu silně až tmavě zlatavou. Označení *Dubbel* a *Tripel* byly vlastně určitým varováním pro konzumenta, že jsou dvakrát, respektive třikrát silnější než základní produkt. *Quadrupel* je nový výrobek, který se stal vyhledávaným zpestřením pro mnoho konzumentů, zatímco *Enkel* se v komerční nabídce pivovarů téměř nevyskytuje a většinou se vaří jen pro vlastní potřebu mnichů.

Většina trapistických piv se hodí k archivaci a ve vyhlášených pivních barech lze ochutnat piva i několik let stará. V současné době se vaří trapistické pivo pouze v 10 pivovarech (5 z nich je v Belgii), mezi než se od roku 2014 zařadilo i trapistické opatství Tre Fontane na jižním římském předměstí (na místě spojovaném s mučednickou smrtí sv. Pavla).

Sám jsem znal trapistickou produkci jen z doslechu. Před pár lety jsem seděl u piva s dobrým kamarádem a on se mi zničehonic pochlubil, že v létě pracovně vyjel do Spojených států a navštívil jediný trapistický pivovar na americkém kontinentu (který nedávno bohužel zanikl). Tím si splnil svůj pivní sen, osobně navštívil všechny existující trapistické pivovary a ochutnal na místě jejich pivo.

Na konci listopadu jsem se zase já po mnoha letech vrátil do Říma, prožili jsme pár pěkných dnů v Nepomucenu a jeden z našich výletů nás zavedl do opatství Tre Fontane. Tamní pivo „Scala coeli“ (což má být *ale* belgického typu s lehce pomerančovou příchutí, kromě kterého produkují i klasický *Tripel*) jsem na místě sice neochutnal, ale odvezl jsem si láhev s sebou domů a během vánočních svátků ho s kamarády vypijeme a zhodnotíme.

Byla to sice moje vůbec první návštěva trapistického kláštera a první setkání s jejich pivem, ale v hlavě mi už klíčí můj „pivní sen“. Že bych se snad vydal na podobnou cestu ochutnat všechna trapistická piva?

Jaroslav Šnajdr, pivovarník

SLAVIA V ŘÍMĚ

ako třináctiletý chlapec jsem objevil krásu fotbalu. Hradec Králové se tehdy dostal do nejvyšší fotbalové ligy a já mohl zažít „in natura“ co to je, když se fandí, když se sdílí emoce a vyjadřuje sounáležitost. A jako hodně mladistvý jsem začal sledovat výsledky, kvalitu mužstev a také sázet sportku. Jaké to bylo radostné ráno, když jsem si jednou v novinách přečetl, že jsem vyhrál druhou cenu. S nedočkavostí jsem běžel na poštu, abych si převzal finanční obnos. Už jsem se viděl... K mému velkému překvapení jsem na ruku dostal vyplaceno 40,- Kčs. Těch, kteří vyhráli, bylo ten týden v ČSSR nemalé množství. A stejně jako dnes, dosáhneme-li úspěchu, přijde otázka, zda chceme pokračovat dál a jakým způsobem. No a já si tehdy řekl, že s fotbalem končím. Tedy na 45 let, až do včerejšího večera, kdy se na olympijském stadionu v Římě hrál zápas AS Roma versus Slavia Praha. Ani mi to netrvalo dlouho a byl jsem rozhodnutý. Zaplatit 570,- Kč za takovou událost? Kdo by dlouho váhal? Pro mě, skoro seniora s duší mladého kluka, to bude příležitost něco nového objevit a prožít!

Beru si na sebe římskou košili s kolárkem (jako na slavnost). To kvůli Čechům a rovněž i Italům. Myslím, že je důležité, abychom jako křesťané a kněží vstupovali mezi různé skupiny lidí (jako sůl do těsta). A také proto, že za určitých okolností dopustit se násilí na knězi, může být přece jen o něco těžší...

Kontroly jsou přísné. U té třetí kontroly nás dokonce šacují. Vybírám si záměrně policistku. Odebere mi od pasu uvázanou mikinu, prohmátává mě, zda u sebe nemám nějaký nebezpečný předmět a všimne si mého kolárku. V tu chvíli se zastaví a já si říkám: „Co vyhraje? Profesionalita? Nebo to, že jsem kněz?“ Paní policistka se usměje a....

Na tribuně nás je 3.800 Čechů, přesněji řečeno většinou slávistů. A já mohu opět pozorovat. Nádherný olympijský stadion... Tráva je zelená stejně jako v té písničce „Travička zelená, to je moje potěšení...“ Je vyprodáno. Kolem dokola se tísí cca 50.000 nadšenců, kteří se těší na hezký fotbal. A již se ozývají akustické vlny, zápas začíná.

Před sebou vidím slávistické šály, na sedačkách připevněné oranžové papíry, které máme v určitou chvíli zdvihnout nad hlavu a tak mi je jasné, že fandím oranžovému mužstvu. Krásný začátek! První útok a je tu hned Góooool! A za chvíli druhý. To je neuvěřitelné, jak se Slavii vydařil úvod zápasu. Posílám domů SMS, že vyhráváme 2:0. O přestávce se děje jakýsi hukot. Lidé jsou obráceni k velké tabuli nad námi a tam je výsledek zápasu AS Roma – Slavia 2:0. Aha, asi se spletli (nebo že by dokonce provokace ze strany Italů?) a čeští fanoušci to nelibě nesou. Jenže fanoušci se nedívali na tabuli, ale jejich pohled směřoval o něco výše, na tribunu, kde se někteří fanoušci Slavie snažili dostat do sektoru k Italům a poměřit síly ještě jinak než ve fotbale. A mně začíná docházet, že fandím jinému mužstvu...

Budiž řečeno, že fanoušci Slavie v podpoře svého mužstva Italy předčí. Kousek nade mnou jakýsi borec neúnavně tluče do bubnu. Hluboké tóny a stupňující se rytmus nás a naše mužstvo ženou do neustálého povzbuzování. Ze spodní části tribuny pak do amplionů někteří muži ohlašují pokyny, jak máme střídavě fandit. Ale většina přítomných, na rozdíl ode mě, to již má naučené a znají zvolání zpaměti. Mají to tak zažité, že ač jsou v Itálii, neodpustí si skandovat, že „Sparta je *****!“ Ano, ano. Znali to již starí Římané. „Chléb a hry“ jako prostředek k uspokojení lidu. Tu dnešní noc prožije v pocitu spokojenosti minimálně 46.200 přítomných Italů a také já.

Jistě by bylo zajímavé napsat pojednání o tom, jak se do moderní kultury prolínají náboženské prvky, jako je např. zvolání „Slavia je nejlepší, Slavia je král“, anebo hold mužstvu, které ve fotbalovém chrámu pokleká před svými fanoušky pod zdviženými rukami těch, kteří mu věří a budou věřit i nadále.

Po zápase nás hosty nechávají čekat 1,5 hodiny na stadionu. Nedívím se. Ne vše, co jsme jako diváci předvedli, svědčí o naší mírumilovnosti. Využívám času a modlím se nešpory. Na tribuně. Jde to... Myslím také na některé muže, kteří mají problém se projevit. Zde by mohli úspěšně prožít svoji první terapii. Kupodivu ráno v kapli Nepomucena zpívám, i když si hlasivky potřebují odpočnout. A přestože jsem se do postele

dostal někdy okolo 02.00 hod., nový den začínám čerstvý. Ano, ano, je důležité dostat se do kontaktu se svými emocemi. Je to uzdravující. Až se vrátím do ČR, těším se na setkání s chlapy. Určitě se jich zeptám: „Poslyšte, už jste někdy fandili na olympijském stadionu v Římě?“ Já osobně bych se tam rád někdy vrátil...

Poznámka pod čarou:

Každý, kdo si zakoupil vstupenku do českého prostoru obdržel e-mail v tomto znění: „Choreografie je definitivně zakázána a shromáždění fanoušků u Kolosea je nepovolené, a tudíž dle policie nezákonné. Dle sdělení italských úřadů je policie připravena ostře zakročit proti všem, kteří se dopustí protiprávního jednání. Klub chápe hluboké zklamání a pocit nespravedlnosti Tribuny Sever. Všichni však musíme dbát na bezpečí svých fanoušků. Prosíme všechny naše příznivce, aby respektovali místní zákony a uposlechli pokynů místní policie. Chceme zabránit tomu, aby došlo k jakékoliv újmě na zdraví, zadržení našich příznivců a v budoucnu zákazu venkovních výjezdů v evropských pohárech...“

Převzato z tisku s odstupem času:

Fotbalová Slavia dostala po posledním venkovním utkání Evropské ligy v Římě proti AS za nevhodné chování fanoušků od disciplinární komise UEFA pokutu 20 tisíc eur (téměř půl milionu korun). Pražský klub má zároveň na jeden pohárový zápas na hřišti soupeře podmienečně zakázaný prodej vstupenek do sektoru hostů, a to s dvouletou zkušební lhůtou. UEFA o trestu informovala na svém webu. Disciplinární komise UEFA po utkání v Římě vytkla slávistickým fanouškům hned několik prohřešků. Ve svém komuniké uvedla, že je potrestala za nepokoje, zapalování ohňů a házení předmětů.

P. Miloš Kolovratník

Z DENÍKU VENKOVSKÉHO ADMINISTRÁTORA

DÍL TŘINÁCTÝ: ZÁŽITKY FUNERÁLNÍ

e farnosti, kde jsem byl farním vikářem, jsem měl velmi dobrého „principála,“ tedy pana faráře, který mne měl zaučit a připravit na tvrdý kněžský život. Cenil jsem jeho smysl pro humor, nadhled a schopnost nehroutit se z množství problémů a práce, ale naopak to převést v žert. V této farnosti bývalo celkem dost pohřbů. Můj šéf to občas komentoval slovy zkušeného funebráka, s nímž rád žertoval: „Máme namřeno, pane faráři.“

Výjimečně se stávalo, že jsme museli jet pohřbívat hned po skončení výuky náboženství ve škole nebo na faře. Tento zkušený spolubratr v těchto případech citlivě sděloval dětem: „Musím jet pohřbít mrtvou paní.“ Jednoho dne se ho jistý prostořeký hošík zeptal: „A stalo se Vám někdy, že jste pohřbil někoho, kdo mrtvý nebyl?“ Spolubratr nasadil předstíraný zadumaný a znejistěný výraz à la Vavroch (v podání nepřekonatelného Zdeňka Svěráka) ze hry Jára Cimrmana „Záskok“ a pomalu připouštěl: „Noo... táák... možný to jee... Já to nekontroluju, rakev je většinou zavřená.“

Dalším bohuľibým funerálním zvykem v této farnosti bylo tzv. dušičkové „modlení“ za zemřelé. Již v týdnech před Památkou všech věrných zemřelých chodily do sakristie zástupy lidí (i těch, které jsme jindy celý rok v kostele neviděli) a nosili nekonečně dlouhé seznamy všech možných zemřelých příbuzných, za které dávali „na modlení.“ V dušičkovém týdnu pak byla na každém hřbitově hojně navštěvovaná dušičková pobožnost, v jejímž rámci se při krátké bohoslužbě slova přednášely prosby za tyto zemřelé.

V městečku, kde byl farní kostel, pobožnost začínala v pozdnější hodinu, aby mohli přijít i pracující lidé, a už byla tedy tma jako v pytli. Kolega dorazil na hřbitov (který byl na opačném konci města než kostel a fara) vyzbrojen efektním pluvíálem, nezbytnou kropenkou a Pohřebními obřady, a to v doprovodu starého kostelníka ve špinavém ministrantském oblečení. Teprve když se všichni shromáždili a on chtěl začít znamením kříže, uvědomil si, že si zapomněl baterku.

Neztratil ale klid a vedl bohoslužbu po paměti, dokonce i modlitbu a evangelium vystříhl z hlavy („těmito nebo podobnými slovy,“ jak uvádí pro poněkud jiné situace liturgické rubriky). Vše šlo hladce až do okamžiku, kdy mu kostelník přistrčil ošatku na kostelní sbírky, která byla po okraj plná papírků a lístečků se jmény. Pan farář opět ani na chvíli nezaváhal a začal výzvu k přímluvám zpívat, jak to měl rád, a následně s věřícími zapěl nádherným dvojím zvoláním „Kyrie, Kyrie, eleison“ v odpověď na zpívanou první prosbu za všechny, kdo jsou zde pohřbeni. Poté pozvedl do výše košíček s nebožtíky a zanotoval: „Prosíme Tě za všechny, kdo jsou v tomto košíku.“

Dostalo se mu jen velmi slabé odpovědi, protože většina lidí se buď smála, nebo úžasem oněměla.

Jednou mi zavolala na faru jistá dáma a spustila: „Pane faráři, my bychom chtěli domluvit pohřeb dědečka.“ Odvětil jsem tedy: „To je mi líto, Pán Bůh Vás potěš... a na kdy byste ten pohřeb chtěli? Já bych mohl příští týden v úterý dopoledne, ve středu kolem poledne...“ Tazatelka mi ale vyrazila dech, když prohlásila: „No, víte, on ještě úplně neumřel, ale bude to určitě každou chvíli, on vypadá hrozně...“

Jistý spolubratr, který spravoval farnost, kde jsem pak po nějaké době působil i já, mi dával různé rady a doporučení. Zmínil se mi pro odlehčení i o jisté příhodě, která se mu stala na pohřbu ve vesničce, kde byl jeden z filiálních kostelů. Po skončení mše sv. byla vynesena rakev a umístěna na „klacký“ nad vykopaným hrobem, aby ještě mohly proběhnout obřady „u hrobu“, jak s nimi počítá liturgie Ordo exsequiarum. Když se lidé začali shromažďovat okolo hrobu, zazvonil synovci zemřelého telefon.

K úžasu všech mladík začal telefonovat a dřepnul si při tom za náhrobek v sousedství vykopaného hrobu, aby „nerušil“. Krom šumění větru v korunách starých lip a občasného vzdychání se tak hřbitovem nesl tlumený hlas: „No, dobrý den, pane Nováku... No, já nevím, jak je to s tou objednávkou, já jsem na pohřbu... Jak dlouho to bude trvat? Já nevím...“, načež se napřímil a otočil se ke knězi se slovy: „Pane faráři, jak dlouho to ještě bude trvat?“ Spolubratr procedil mezi zuby, že pět minut a telefonující si spokojeně přidřepnul a zahlaholil: „Jo, ještě tak pět minut a pak mi můžete zavolat. Tak na shledanou!“

V době nejtvrdšího covidu, kdy stateční a obětaví kněží sami uléhali na nemocniční lůžko nebo byli hospitalizováni s vážnějšími problémy, byl převezen na covidové oddělení i jeden můj dobrý přítel.

V nejmenované okresní nemocnici ho na příjmu naložili na lůžko na kolečkách a tlačili k pokoji, před nímž měla zaparkovaný svůj vozíček úklidová četa. Jelikož pak notnou chvíli čekali před otevřenými dveřmi, spolubratr se zeptal, proč ho už nezavezou na pokoj. Sestra mu odpověděla, že pro něj ještě stelou postel. Následně ze dveří vyjel vozík, na němž se rýsovaly obrysy postavy, která byla zabalena do velkého černého igelitového pytle. Mohl si ji dobře prohlédnout, protože sanitáři ji nechali na chodbě a odešli.

Poté pokoj opustila uklízečka oblečená do „skafandru“, která držela v ruce nádobu s dezinfekcí s rozprašovací hlavicí. Kněz si pomyslel: „Houby stlaní postele, potřebovali ji vystříkat dezinfekcí!“ Sestra ale jeho úvahy přerušila, když ho dotlačila na pokoj a zeptala se ho, jestli má s sebou pyžamo. On odpověděl: „Mám jenom to, co mám na sobě, odvezla mě rychlá přímo z kostela, kde jsem se začal dusit.“ Mladá žena se jen kysele ušklíbla a řekla mu, ať tedy počká na pokoji, že mu nějaké přinese.

Kněz ale za několik vteřin uslyšel z chodby šustění igelitového pytle a zvuk, jak látkové pyžamo klouže po bezvládném těle. S hrůzou mu došlo, jaké pyžamo mu chce zdravotnice pořídit, a ačkoli byl zesláblý horečkou, bolestmi kloubů a neustálým dušením se, začal křičet: „To snad nemyslíte vážně! Já v žádném pyžamu po mrtvole spát nebudu!“

P. Josef Bláha

PF 2024